DANIEL BERESNIAK

CHEILE MAESTRULUI SECRET

Traducere
Margareta Vadan
2012

DE UNDE VINE GRADUL 4?

Gradul patru, Maestru Secret, este primul grad practicat în Atelierele de Perfecţiune la Ritul Scoţian Antic şi Acceptat. Sub forma sa actuală, el se găseşte în Ritul Clermont format din 25 de grade, care a fost anterior Ritului Scoţian Antic şi Acceptat. Acum, acest grad este practicat la Ritul Scoţian Antic şi Acceptat şi la Ritul Operativ şi Cavaleresc al lui Solomon (?). Istoria francmasoneriei şi în special gradele înalte care au înflorit în primele decenii ale secolului al XVIII-lea, pentru a da, la finele aceluiaşi secol, o grădină imensă şi încărcată, bogată în esenţele cele mai exotice şi mai stranii, ne indică faptul că ritualurile au fost redactate de oameni sensibili, în mod cert intelectuali, dar nu de puţine ori şi vanitoşi.

Acest adevăr este dur pentru cei ce aşteaptă de la istorie confirmarea existenţei unei Tradiţii „primordiale" în care cunoaşterea permitea „reintegrarea" inocenţei şi ştiinţei deţinute de primul om înainte de cădere.

Pe de altă parte, se spune recipiendarilor care sunt ridicaţi la gradul patru, că acest grad a fost fondat de Solomon însuşi. (cf: D. VASSAL, *Course Complet de Maconnerie et Histoire Générale de l-initiation, Paris 1852).* Chiar şi în zilele noastre, unora le face plăcere să pronunţe şi să audă sintagma: „din timpuri imemoriale".

Astăzi, este normal ca o persoană interesată de

originea riturilor, să compare opiniile, să reflecteze asupra acestora pentru a-şi forma propria opinie.

Gradul al patrulea, ca toate celelalte, este o creaţie umană. El a fost practicat în anii 1760. El porneşte de la legenda lui Hiram şi de la derivatele acesteia.

Această creaţie este alcătuită dintr-un amalgam de elemente, de curente de gândire (alchimie, rosicrucianism, kabbala). La fel au fost fondate toate sistemele, toate religiile, toate ideologiile, toate filosofiile. *Nihil ex nihilo*. (nimic nu se naşte din neant). Toate religiile noi nu fac altceva decât să aranjeze într-o altă ordine elementele preexistente. Niciuna nu are o descendenţă celestă, iar revelaţia este un mit, printre altele, interesant, din punct de vedere al luminii pe care o aduce asupra naturii umane.

Aşa fiind, Misterele Francmasoneriei nu sunt atinse de inferioritate pentru că sunt recente. Elementele care le compun, în schimb, sunt antice.

Originalitatea Francmasoneriei constă în faptul că a aranjat simbolurile universale într-o manieră particulară, propice pentru a stimula spiritul. Interesul de a descoperi, datorită gradelor înalte, peisaje noi, rezidă din faptul că fiecare descoperire clarifică şi, de asemenea, repune în chestiune, descoperirea precedentă.

Călătoria fiind însuşi principiul Iniţierii, nu se poate concepe că aceasta se opreşte la momentul precis în care Maestrul, identificat simbolic cu Arhitectul, participă la construcţia Templului.

Simbolul Maestrului Secret marchează răscrucea pe un drum care traversează o pădure întunecoasă şi care duce spre lumină. Cel care aspiră la elevare, luptă împotriva fantasmelor şi a prejudecăţilor care-l reţin în

sclavie. Simbolismul pune în operă imaginarul iar decriptarea simbolurilor permite stăpânirea imaginarului.

CHEIA SANCTUARULUI

În legenda gradului, cheia, încredinţată unui corp de gardă pus sub autoritatea inspectorului ADONIRAM, deschide Sfânta Sfintelor. Acel loc, conţine, în afară de rămăşiţele pământeşti ale Maestrului, legile „secrete, revelate lui Moise”.

Ca o consecinţă, rămăşiţele pământeşti ale Maestrului sunt asociate cu Chivotul Legii (l arche d’Alliance).

Chivotul a fost construit pentru a deţine şi a proteja „Tabele legii”. Acesta era transportat de Leviţi, în perioada în care evreii au traversat deşertul şi s-au stabilit în CANAAN. Atunci când se opreau, ei „montau” un cort şi puneau Chivotul în interiorul acestuia, într-un loc retras (izolat), numit Sfânta Sfintelor.

Îndata ce evrei au devenit sedentari, ei au construit Templul pentru a proteja Chivotul Legii. Acest Chivot al Legii este Comoara care conţine „dovada” (Témoignage) mesajului Celui Veşnic.

Această „dovadă” este omul, mai precis, acela care, printre oameni, este constructorul (făuritorul). El este capabil să creeze. El colaborează cu divinitatea pentru a continua creaţia, a o ameliora şi a o termina, condus de acea lumină interioară care este partea divină din el.

Maestrul Secret devine păzitorul Sfintei Sfintelor, şi datorită acestui fapt, accede la o funcţie sacerdotală. El poseda iniţierea de breaslă: a studiat uneltele şi ştie să le folosească şi el ştie să traseze planuri. El ştie „SĂ FACĂ”. Iniţierea sacerdotală îl face să treacă de la „A FACE” la „A SPUNE”, de la măiestria uneltelor la măiestria verbului.

(aşa se clarifică sensul semnului de tăcere)

Obiectul tăcerii sale este acum Cuvântul, sub denumirea de „Cuvântul Pierdut”, a cărui semnificaţie profundă va fi de acum înainte subiectul meditaţiei sale. Acest cuvânt de maestru este un cuvânt substituit.

În prezent, el este invitat să reconstituie ceea ce s-a pierdut. Adică să uite. Ce este uitat se retrage în profunzimea conştiinţei noastre, acolo unde sunt ascunse toate impresiile acumulate de-a lungul tuturor vieţilor. Cătarea „cuvântului” este o invitaţie la sondarea profunzimilor fiinţei noastre (subconştientul), la practicarea introspecţiei.

*

* * *

Cheia de fildeş este bijuteria Maestrului Secret.

Cheie în ebraică se spune „MAFTEAKH”, de la rădăcina P-T-KH, de origine egiptenă, care denumea zeul PTAH.

Studiul simbolismului cheii, sub conducerea etimologiei, ne permite să mergem dincolo de locurile comune care apar în minte când te gândeşti la a deschide şi a penetra rădăcinile conştiinţei. Limbajul şi conştiinţa sunt complementare şi etimologia este o pistă sigură.

Pithagora şi alţi numeroşi greci au fost în Egipt pentru a urma învăţăturile împărtăşite de preoţii zeului PTAH.

Numele lui Pithagora însuşi este unul mistic, locul numelui dat la naştere fiind luat de cel primit la a doua naştere, cum este considerată iniţierea. El a tradus în limba greacă, primele cuvinte ale unei rugăciuni adresate

lui PTAH: P-T-KH-GH-R. Semnificaţia literelor este: „PTAH este mare” (sau „cel mai mare”)

Misterele lui PTAH sunt, deci, sursa Pithagorismului de care urmează să vorbim, pentru că Maestrul Secret este invitat să se intereseze de acesta, în mod special... Faptul că PTAH şi Cheia sunt, din punct de vedere etimologic, identice ca aport la bagajul cultural pe care îl constituie simbolurile gradului, o coerenţă stimulatoare pentru spirit.

Aparţinând de Memphis, „Zidurile albe” din Templul lui PTAH, sunt materializarea principiilor metafizice de învăţare sub influenţa divinităţii.

Cel mai vechi text cunoscut privitor la Misterele Memphite este o copie, făcută pe o piatră de granit neagră, de regele etiopian Shabaka, a unui vechi text, care, spune el, a fost distrus de... (les vers) Originalul acestui text a fost dezvăluit (remontrait aux) primei dinastii.

ESTE PTAH, CARE A FOST NUMIT CU MARELE NUME TATENEN... EL CARE S-A PROCREAT PE SINE, NUMINDU-SE ATOUM, EL CARE A DAT NAŞTERE COMPANIEI CELOR NOUĂ NETER.

O altă surpriză pentru Maestrul Secret: mitologia lui PTAH este în legătură cu eneagonul, care, pe drept cuvânt este considerat a fi „Baza” vârstei sale simbolice şi, de asemenea, intrarea, care-i este rezervată, în aritmetica lui Pithagora, cum vom vedea în continuare. Această „coerenţă” a sistemului simbolic al acestui grad permite să ne gândim că, cei care l-au redactat prima dată, cunoşteau destule lucruri.

Textul lui Shabaka se continuă cu o povestire care derivă din moartea lui Osiris şi cu descrierea lui PTAH

drept creator:

PTAH, CEL MARE, EL ESTE INIMA ŞI LIMBA CELOR NOUĂ NETER.

Marea Legendă a NETER-ilor povesteşte cum principiul originar UNU, se diversifică, se scindează, pentru a forma tot ce există.

Fac parte din această legendă, NOUT, cerul, susţinut de SHOU (aerul), GEB, pământul, OSIRIS, principiul reînnoirii, SETH, fratele gelos al lui Osiris, NEPHTYS, viaţa, ISIS, sora lui Osiris şi totodată soţia lui, TEFNOUT, dimensiunea care evidenţiază şi separă şi ATOUM, al cărui „caracter" este soarele, lumina (RA).

NOUT este, de asemenea, apa primordială, cât şi cerul. Biblia evreilor, în Geneza, numesc cerul: „Apele din înalt".

Legenda lui PTAH povesteşte despre opera cosmică, despre bazele semantice asupra cărora lumea ar putea fi gândită pentru a deveni accesibilă inteligenţei umane.

În textul Pyramides, PTAH este menţionat ca şi „Conducător al Atelierului „şi „Creator al Formelor", şi, mai târziu, legendele ni-l arată modelând cu o roată de olar, universul şi oamenii.

PTAH este de asemenea, patronul tuturor artizanilor şi a tuturor operelor umane. Textul lui Shabaka precizează:

Aşadar PTAH fu satisfăcut după ce a făcut toate lucrurile şi cuvintele Neterilor. El cu adevărat a dat naştere Neterilor, a făcut aşezările, a fondat Provinciile şi a dus pe Neterii la locul de făcut corpurile lor după dorinţa lor.

Aşasar, Neterii aveau în componenţa corpului lor, toate speciile de lemn, toate speciile de minerale, toate

speciile de argilă şi tot felul de alte lucruri care se găseau acolo şi din care aceştia au luat „formă”.

PTAH este de asemenea descris ca şi „focul care cade pe pământ”.

Etimologia ne conduce de la PTAH la grecul HEPHAISTOS, fierarul divin care i-a învăţat pe oameni artele. Fierarul stăpânea patru elemente: aerul (pentru a sufla), focul (pentru a topi metalul), pământul (de unde scotea metalul) şi apa (pentru a răci şi a da formă). Este TUBALCAIN în Biblie, VULCAN la Roma.

FONDUL NEGRU

Tristeţe, dezolare, moarte, obscuritate de mormânt, negrul, care semnifică toate acestea, ne aminteşte de ştiinţa egipteană, Alchimia. Se ştie că primul nume al Egiptului a fost „Negrul” (Kh-M) şi cuvântul egiptean „negru” este la originea cuvântului arab AL-CHEM, de unde Alchimia este faza tranzitorie şi necesară înaintea tuturor operaţiilor.

Imaginile „morţii – reînvierii”, bobul de grâu care este îngropat şi germinează sub pământ, ciclul, noaptea putând în ea ziua care va veni etc, sunt colorate în negru.

FILDEŞUL

Cheia nu este din metal. Ea nu este opera fierarului. Ea este o materie organică, fildeş, os. Ea este făurarul ei însăşi. Ea provine din structura din care sunt făcuţi şi oamenii. Cheia este făcută din ceva ce ne permite să-i dăm o formă şi să funcţioneze. Ea aminteşte osatura noastră.

Originea organică a materiei din care a fost făcută cheia ne duce în mod confortabil la analogia deschiderii cu

PTAH, care a creat, „prin deschidere” imaginile diferenţelor.

Cheia se diferenţiază, prin acesta, total, de uneltele constructorilor, întâlnite în primele trei grade. Uneltele sunt făcute din minerale şi vegetale. Cheia nu este o unealtă. Este un semn. Ea nu deschide; ea este deschiderea. Ea traduce intenţia (şi puterea) purtătorului ei, de a deschide Sfânta Sfintelor (el însuşi) pentru a se descoperi şi a se crea. În aceste profunzimile negre unde a fost îngropat corpul Maestrului,... (la palingenesie) iniţierii este anunţată. Cheia anunţă evenimentul.

CUVINTE SACRE

Iod, ADONAI, IVAH, sau mai bine Iod, IAH, IAHO, sau la fel de bine, IOD, ADONAI, JOAN, acestea sunt variantele care se descoperă parcurgând (en compulsant) ritualurile vechi şi moderne. Este vorba de nume divine, în ebraică. Tetragrama Iod, He, Vav, He, tradus prin „Jehova „este în realitate de nepronunţat pentru că în componenţa lui nu sunt decât consoane (cele 22 de litere din alfabetul evreiesc sunt doar consoane). În realitate, el avea o pronunţare secretă, transmisă pe cale orală de la un Mare Preot la alt Mare Preot. În a zecea zi din luna Tischri, ziua ispăşirii, Marele Preot din Ierusalim pronunţa tetragrama şi leviţii, în acest răstimp, făceau zgomot pentru a împiedica mulţimea să înţeleagă numele pronunţat.

De asemenea, Dumnezeu este de nenumit. La fel se poate spune şi de Osiris.

Fiecare din literele tetragramei poate, de una singură, să –L desemneze pe Dumnezeu. Literele se pot combina. De asemenea, după un procedeu de care kabaliştii sunt foarte ataşaţi, se pot obţine „atribute” sau „semne” ale celui Esenţial.

Cel Esenţial este unul din numele care se poate da lui Dumnezeu: „HAHIKAR”. În Kabbala, el este denumit şi „EIN-SOF”, Infinitul (literalmente: nu are sfârşit). Este vorba de pietate, de prudenţă, de smerenie, de a nu pronunţa tetragrama şi de a nu implica decât cuvinte substituite. Pe de-o parte, sunetul posedă o putere şi, prin vibraţii, agită nişte forţe. Intuiţia celor vechi sugera că exista un sunet cu adevărat periculos care declanşa nişte forţe care nu puteau fi controlate. Această idee este extrem de legată de o alta, mai simplă, dictată de experienţă: cuvintele şi sunetele nu sunt retractabile. Ele trăiesc o viaţă autonomă, odată ce au fost emise. Numele revelat, sinele profund este amplu comentat în textele antice, eghiptene, evreieşti, babiloniene şi greceşti. Cel care cunoaşte numele unei persoane deţine o reală putere asupra acelei persoane. De unde, prenumele, numele de adopţie, nume mistice, nume de „botez”, nume de „familie” care permit ca cineva să se facă cunoscut, fiind în acelaşi timp şi protejat. Numele dat, relevat şi ascuns, acesta este simbolul. Atribut al identităţii el nu este identitatea.

Gândirea biblică exprimată în Geneza asociază existenţa cu nominalizarea. Un lucru există din momentul în care a primit un nume. Asta vrea să însemne că realitatea, pentru om, nu există decât după ce acesta a conştientizat-o.

Ca şi EN-SOF sau EL-SHADDAI, ADONAI este o poreclă (surnom). (de la ADON = Seigneur, ADONI = MONSEIGNEUR în ebraica modernă = MONSIEUR). Se poate face legătura cu egipteanul ATON.

Yod (Iod, în numeroase ritualuri) este a zecea literă din alfabetul ebraic şi prima din tetragrama sacră. Ea are înţelesul de „mână” (lad în ebraica modernă) şi este ceea ce sugerează grafica ei stilizată, care seamănă cu o virgulă

groasă. Yod este semnul viitorului. Iar atunci când este adăugat la o rădăcină trilaterală, este determinantivul care face din această rădăcină, un verb conjugat la viitor. Această literă-semn este, deci, asociată cu începutul; nu cu începutul trecut, ci cu începutul etern.

HE este a cincea literă din alfabet şi a doua din tetragramă. Ea este determinativă a substantivului şi desemnează articolele hotărâte: a, l, e, i.

VAV, a şasea literă din alfabet şi a treia din tetragramă reprezintă ideea de legătură.

Se ştie că Gemantria, această parte din Kabbala care se ocupă de specularea valorii numerice a literelor, raportând cuvintele la valoarea lor numerică, este transcrierea ebraică a geometriei greceşti. Echivalentul cabalistic al „divine Tetrakys" pitagoric constă în dispunerea literelor tetragramei în interiorul unui triunghi, astfel:

Vezi imagine p21, jos.

Seria 1 + 2 + 3 + 4 = 10 indică numărul literelor dispuse. Fiecare din cele patru linii, de sus în jos, îl indică pe Dumnezeu: Yod, apoi Hah, apoi, Yaho, apoi Yehoha (sunetul Vav în o este arbitrar). Numele sacre ale Maestrului Secret fac aluzie la această construcţie, care constituie, pentru spirit, un joc interesant.

De fapt, trei litere compun Tetragrama: Yod, He, Vav. A patra literă a tetragramei este obţinută prin repetarea lui He.

Cele zece litere ale triunghiului sunt formate din patru litere Yod, patru litere He şi două litere Vav.

Nu sunt altceva decât numere pereche care semnifică faptul că actul de creaţie se face prin diferenţiere, adică prin diviziune cu doi.

Geneza, de fapt, povesteşte Creaţia în şase zile prin intermediul diviziunii în două: cerul şi pământul, ziua şi noaptea, bărbat şi femeie...

În valoare numerică, cele zece litere împreună dau cifra 72. (de la prima literă la a patra: 10 + 15 + 21 + 26 = 72).

Ori, 72 (9 x 8) este numărul celor 72 de îngerii care poartă în ei numele lui dumnezeu.

Numele celor 72 de îngeri sunt formate de 3 versete din Capitolul 14 din Exod, sub forma numerelor 19, 20 şi 21, care versete sunt compuse (în textul ebraic) fiecare din 72 de litere. Triunghiul de mai sus este grila după care cele de trei ori 72 de litere trebuie dispuse pentru a obţine Numele. La aceste nume trebuie, de fiecare dată, adăugat IAH.

Astfel kabaliştii obţin numele „Virtuţilor divine”.

À-propos de numărul 72, vă reamintesc că Ordinul Templierilor avea o Regulă constituită din 72 de articole. În Noul Testament (Luca, 10) este vorba despre 72 de discipoli numiţi de Domnul ca, în numele Său, să aducă pacea şi să-i vâneze pe Diavoli.

Acest număr 72 este în mod similar asociat preciziei echinocţiilor. La echinixul de primăvară, soarele se ridică în mod obişnuit la acelaşi punct al orizontului: dar nu în totalitate în mod exact. Odată la 72 de ani, se produce un decalaj retrograd. Cu toate că nu este decât un grad,

fiecare perioadă de 72 de revoluţii solare stabileşte un ciclu care se reduce de fiecare dată cu un grad. Circumferinţa fiind de 360 de grade, numărul de ani ca soarele să se ridice exact din acelaşi punct este 72 x360 = 25920 ani.

ZIZA

Este cuvântul de trecere al gradului. În anumite ritualuri se mai spune ZIZON, cu traducerea „balustrada”. Le „Tuileur” de Delaulnaye (1813 reredactat 1821) condamnă această traducere:

„Iată un exemplu frapant a unei alterări care făcut să se piardă, până la un sens, cuvântul primordial, spune autorul.

Le Tuileur de Vuillame (1830) spune: ZIZA, de la ebraicul ZIZA, „Strălucire” şi condamnă, şi el de asemenea, traducerea „balustradă”.

Se ştie că masoneria evreiască este destul de particulară şi a fost constituită de persoane care se referă la această limbă pentru „a apropia cuvântul pierdut”, dar care nu îl cunoşteau de loc. Să vedem ce înseamnă el, mai precis.

ZIZA, Zain, Yod, Zain, Aleph sau: Zain, Yod, Zain, He însemnă strălucire, lumină, strălucitor, radiant. Înţelesul acestui cuvânt se clarifică prin intermediul etimologiei: chiar dacă se reduce la rădăcina sa biliterală, forma dublă Zain, acest cuvânt format induce ideea de mişcare. (a mişca, a se mişca). Dicţionarul ebraic-francez al lui Sander şi Trenel din 1858, dă pentru acest cuvânt, de origine caldeeană, două densuri:

1. strălucire
2. ceea ce se mişcă

Trebuie, deci, pentru a pătrunde sensul, să asociem cele două idei. Lumina este mişcare (unde, radiaţie). Sensul rădăcinii îi conferă o valoare dinamică care îl raportează la învăţăturile lui Hermes: Hermes este zeul mişcării. El transmite (Mesagerul) el asigură circulaţia lucrurilor (zborul turmei lui Apollo constrânge oamenii şi zeii la negociere), el crează repere, (Hermeion este rădăcina lui Hermes), şi ajută la depăşirea acestora. Autorul limitelor şi transgresorul acestora, zeul pungaş şi... neur), Hermes conduce călătoria până la destinaţie sau pierde drumul... (aceasta depinzând de călător).

Zain, dublat pentru a forma rădăcina biliterei ZIZA, este a şaptea literă a alfabetului ebraic şi are sensul de „Javelot", armă, membru viril (simbolizată de suliţă). Grafica acestei litere evocă un şarpe în poziţie verticală şi este asociată cu hieroglifa antică a fecundaţiei. Ea formează cuvântul ZERA: spermă, sămânţă, Este, de asemenea prima literă din cuvântul ZEIT = măslină, măsliniu (care a dat cuvântul arab Zeitoun).

Zain, a şaptea literă din alfabet, are valoarea 7, în conformitate cu geometria cea mai răspândită. După această geometrie, ZIZA are ca valoare 25 dacă ultima literă este Aleph şi valoarea 29, dacă ultima literă este un He. Prima ortografie se găseşte, în Biblie, în Cronici I-4 – 37 şi II – 11 – 20. A doua ortografie se găseşte în Cronici I-23.

În toate trei pasajele este vorba de un nume propriu, care desemnează:

1. Un băiat al lui Shipei (Cr. I-4 – 37)
2. Un băiat al lui Roboam, regele Iudeilor, fiul lui Solomon şi a lui Maacah, fiica lui Absalon (Cr. II-11 – 20)
3. Al doilea fiu al lui Shimei, un levit luat în evidenţă de David, care a împărţit leviţii în 4 categorii:
    - Constructori
    - Scribi şi judecători
    - Păzitori ai porţilor şi gărzi
    - Barzi (cei care cântă faptele de laudă ale Domnului).

Nu este precizat cărei grupe a fost destinat ZIZA, care, în acest pasaj se ortografia cu He.

Atunci când am scormonit prin scrierile hermetice, am găsit echivalenţe stranii. În consecinţă, noi ştiam că ZAIN este suliţă, sau că săgeata este asociată cu sămânţa. Dar asta nu are nimic ocult.

Este vorba de un dat al conştiinţei, o analogie intuitivă ce corespunde unui stagiu al gândirii umane.

Că Zain a fost asociat de romani cu zeul Marte, iată o analogie foarte uşor de înţeles.

Că arabii l-au asociat pe Marte cu AARON, fratele lui Moise, fondatorul şi şeful păturii sacerdotale, aceasta este mai puţin evident, dar s-a întâmplat. Ori, ZIZA, este numele unui levit, deci membru al clasei sacerdotale, şi, cum am văzut mai înainte, legenda gradului face din Maestrul secret un sacerdot. Ori, 25, cifra cuvântului ZIZA este aceea a careului magic al lui Marte, unul din cele şapte careuri magice ale hermeticilor.

Careul magic este o aşezare de numere diferite, ca cel de mai jos, în care suma cifrelor de pe liniile orizontale, de pe liniile verticale sau de pe liniile diagonale, sunt egale.

Careul magic al lui Marte foloseşte primele 25 de numere. Totalul liniilor în cele trei sensuri (orizontal, vertical, diagonal) este 65, iar totalul tuturor numerelor este 325.

Iată careul.

Careul magic al lui Marte.
(p.28)

Dar mai există o Gematrie, utilizată de cei cu studii mai avansate.

Ea este clădită, nu pe seria de numere întregi, ci pe seria poligoanelor regulate înscrise în cerc. Există 22 de asemenea figuri, la fel ca literele din alfabetul ebraic. Primele zece poligoane sunt: triunghiul, pătratul, pentagonul, hexagonul, heptagonul, octogonul, eneagonul, decagonul. Acestor poligoane le corespund: Aleph, Beith, Guimel, Daleth, He, Vav, Zain, Khet.

De asemenea, sistemului de poligon regulat, adică eneagonului, îi corespunde a şaptea literă, Zain.

Acesta conferă coerenţa sistemului simbolic al Maestrului Secret, de vreme ce eneagonul este „Baza” vârstei sale simbolice.

DE TREI ORI 27 DE ANI ÎMPLINIŢI

Legile, proprietăţile, armoniile numerice care se

oferă contemplării noastre ne revelează arhitectura din interiorul lucrurilor. Ele sunt anterioare reflectării noastre şi stau la baza a ceea ce se vede.

Vârsta Maestrului Secret însemnă că el cunoaşte puterea numărului Trei. Ea este o invitaţie la a continua studiul simbolismului numerelor.

„De trei ori 27 de ani împliniţi" spune ritualul. Această cifră 27 se găseşte în numeroase texte. După Porphyre, Pithagora a petrecut de trei ori nouă zile în sactuarul lui Jupiter, în Creta.

După Platon, în Timea, Creaţia este divizată în şapte grade „care fiecare cuprind mai multe părţi:

— Gradul 1 cuprinde 1 parte
— Gradul 2 cuprinde 2 părţi
— Gradul 3 cuprinde 3 părţi
— Gradul 4 cuprinde 4 părţi
— Gradul 5 cuprinde 6 părţi
— Gradul 6 cuprinde 8 părţi
— Gradul 7 cuprinde 27 părţi

ZAIN, a 7 a literă, corespunde celui de-al şaptelea grad al creaţiei.

În plus, 81 (3 x27) îl găsim la Dante Alighieri. După Dante, viaţa unui om „perfect" trebuie să aibă o durată de 81 de ani. El consemnează că „Platon a trăit 81 de ani, în conformitate cu mărturia lui Tullius în cartea despre limita de vârstă.

Acest număr este asociat în mod evident cu triadele şi eneadele pitagorice. Theon, un discipol al lui Pithagora, a clasat triadele în eneade în felul următor:

(p.32)

1 4 7
2 5 8
3 6 9

În această eneadă (sau triadă în triadă) suma numerelor primei linii împărţită la trei rezultă 4. (1 + 4 + 7 = 12: 3 = 4), cea din a doua linie dă 5 (2 + 5 + 8 = 15: 3 = 5), cea de-a treia linie dă 6 (3 + 6 + 9 = 18: 3 = 6). La fel, suma celor trei cifre orizontale divizate cu trei, devin cifrele verticale şi centrale. Aceeaşi operaţiune efectuată cu cifrele de pe coloanele verticale dau acelaşi rezultat şi produc cifrele înscrise orizontal şi la mijloc.

Această trimitere de la orizontală la verticală prin centru, formează o cruce în al cărei centru tronează cifra 5.

Continuând să plasăm numere în triade, se obţine o triadă de eneade cu 27 de numere. A doua eneadă începe cu 10 şi a treia se termină cu 27, care este a treia putere a lui trei şi, prin consecinţă, un număr perfect pentru că el încheie a treia triadă de eneade. Continuând, se obţine o eneadă de eneade, unde ultimul număr este 81.

Tetrada 3, 9, 27, 81, de puterea 3, este compusă din numere, în sensul aristotelian al termenului, dar nu în sens pitagoreic. Pentru Pithagora şi Platon, un număr perfect este acela a cărui sumă a divizorilor este egală cu el însuşi. Numărul pitagoreic perfect cel mai apropiat de 27 este ... 28!... pentru că divizorii lui 1, 2, 4, 7 şi 14 devin efectiv, prin adunare, 28. Suma divizorilor lui 27, este 13 (1 + 3 + 9).

Dar, se poate spune că, prin adăugarea unităţii, ternarul, «soluţia» unităţii care depăşeşte dualitatea, anunţă o unitate nouă, quaternarul.

Tetrada 4, 10, 28, 82 «împlineşte» din această perspectivă, tetrada 3, 9, 27, 81. Poligonul de 28 de laturi are 350 diagonale, este multiplu de 10 a decagonului, care are 35. Ca urmare, al 28 – ulea număr tetraedric este decuplarea numărului 28, număr triangular; şi al zecelea număr triunghiular, care este 55, este în acelaşi timp mijlocul armonios şi raport între al zecelea număr piramidal, care are ca bază un pătrat, care este 1540 şi al patrulea număr hexagonal, care este 28.

Numere triunghiulare

1
...3
...6
...10
...15
...21

Adăugând un punct de fiecare dată seria continua... 28, 36, 45, 55, etc.

Numere quadrangulare

Aici nu am înţeles prea bine desenul

Sunt seria 1, 4, 9, 16, 25 etc...

Se pot trasa, după acelaşi principiu numerele pentagonale, sexagonale, etc., şi, în 3 dimensiuni, numerele triunghiulare corespund numerelor piramidale cu baza triunghiulară, numerele quadrangulare corespund numerelor piramidale cu baza pătrat, etc.

Aritmetica pitagoreică este în întregime „figurativă" şi obţine serii cărora le studiază proprietăţile.

SOLOMON.
DE TREI ORI PREPUTERNICUL MAESTRU

Solomon prezidează Templul. Conform tradiţiei, el întruchipează înţelepciunea. În Biblie, Moise reprezintă originea literaturii juridice. David, tatăl lui Solomon, este la originea scrierilor psalmice, iar Solomon este la originea scrierilor înţelepciunii. Căsătorit cu un mare număr de prinţese străine, ginere al Faraonului şi a numeroşi regi vecini, Solomon îşi manifestă înţelepciune să prin

„Deschidere". Pentru a stabili pacea şi prosperitatea, el a amestecat popoarele, a favorizat schimburile, a instalat curtea sa pe modele străine, a stabilizat în regiunea sa numeroşi străini şi numeroşi islaeliţi au fost trimişi în străinătate. Domnia sa ne învaţă că unirea popoarelor este condiţia esenţială pentru fericirea lor. El ne învaţă că o societate deschisă influenţelor se îmbogăţeşte spiritual, intelectual şi material. În sfârşit, Solomon a făcut din Templu, primul Templu cucumenic cunoscut în istorie. El a instalat acolo sanctuare pentru toate cultele practicate de soţiile lui şi apropiaţii acestora. El a instaurat pluralismul religios, toleranţa totală.

Profeţii i-au reproşat în mod sever această atitudine şi au atribuit diviziunea regiunii, după moartea sa, unei pedepse divine, cauzată de „idolatria" lui Solomon.

Dar Solomon, De Trei Ori Preaputernic Maestru, este onorat în tradiţia noastră masonică pentru înţelepciunea sa, deci să nu deformăm această înţelepciune, preluând-o ca atare, conform adevărului.

Exegezele biblice şi ceea ce noi ştim azi din istorie despre acea epocă, ne permit să ştim că Stolomon a citit cărţi ale înţelepciunii egiptene, babiloniene, sumeriere şi arcadiene. Israelul a împrumutat mas iv din fondul

internaţional al înţelepciunii orientale. *„Puterea de asimilare a gândirii biblice,* scrie H. Cazelles, *l-a făcut să utilizeze ceea ce marile civilizaţii, pe care le-a dominat din punct de vedere politic, i-au oferit din ce aveau mai bun”.*

Dar o trăsătură caracterizează „Proverbele”, privitor la acest fond internaţional. Fondul, ca şi autorii propoziţiilor, sunt învăţături din experienţă, dar el dă acestor experienţe un supliment de suflet prin afirmarea credinţei în Yahve, Maestru suveran al tuturor înţelepciunilor. (1, Regii, 3 – 4, 15).

Iată, graţie „Proverbelor” în ce constă exact înţelepciunea De trei Ori Preaputernicului Maestru.

Trebuie să se ştie că, toate „Proverbele” (MESCHALIM) nu sunt ale lui Solomon. Lui îi sunt atribuite cele care se referă la reguli de conduită (10, 1 – 22 – 16) şi diverse maxime (25, 29). Celelalte scrieri au fost redactete sub domnia lui Ezechiel (în jurul anilor ’700). Nu este absolut sigur că Solomon a fost autorul tuturor maximelor care îi sunt atribuite, este cel puţin probabil că multe au putut fi pronunţate de el şi redate de scribii de la curte. Avem tot dreptul să ne imaginăm că monahul a făcut o onoare din a nu se lăsa întrecut în această artă de cei din jur. Astfel, propoziţiile care îi sunt atribute, par a fi cele mai vechi opere. Forma predominantă le distinge de structurile simple şi primitive; maximele sunt, la modul general, mărturii ale experienţelor zilnice sau trăsături ale moravurilor obişnuite.

Secţiunile atribuite lui Solomon se disting în mod special prin bogăţia observaţiilor pe care le-au acumulat. Uneori, notaţiile concrete nu implică nicio apreciere, ci se restrâng la a fixa o experienţă: succesul celor bogaţi, spiritualităţi (Pr.14 – 35), lucruri de laudă (19, 6), negocieri

nedelicate (20, 14), puterea limbajului (18, 17) eficacitatea cupelor de vin (17, 23). Sub formă caricaturală, există conturată o latură practică. Câteodată aprecierea critică dă valoare observaţiei şi o linie de demarcaţie se stabileşte între dovezile scrise şi răutăcioşi, înţelepciune şi rebeli.

Un examen mai aprofundat ne scot la iveală contraste ideologice. Pe un fond melancolic, ceea ce frapează mai întâi, este tonul care aduce la realitate. El a nu văzut decât subiect de tristeţe în mizerabila condiţie umană, punct în care moartea îi părea preferabilă vieţii. Dar oricât de lamentabilă ar fi viaţa, ea lasă încă posibilitatea a se agăţa de zile, şi de asemenea de „plăcerile pământeşti" acelea care aparţin în mod principal de mâncare. – 8 2, 24, 25; 3, 12, 13; 11, 7, 8). Dar Solomon, acest pesimist epicurian, este un credincios. El proslăveşte înţelepciunea divină şi susţine deosebirea între ce este rău şi ce este bine. Este ca şi cum înţelepciunea constă în:

1. *a deschide ochii*
2. *a concluziona că ceea ce întâmplă este din disperare.*
3. *şi, cu toate acestea, a spera că, dacă există credinţă în posibilitatea unei ameliorări a omului, această ameliorare se va produce.*

Pesimist moderat epicurian (el condamnă abuzurile celor ce iubesc plăcerile) şi având credinţă, înainte de toate, înţeleptul nu renunţă la niciun registru în care poate juca sensibilitatea umană: materialism şi spiritualism, pesimism şi optimism, cinism exagerat şi credinţă în providenţă, înălţime de vedere fără a pierde din vedere micile detalii cotidiene, gustul plăcerilor şi în acelaşi timp spiritualitatea elevată, Credinţă în Dumnezeu şi toleranţă religioasă.

În plan moral, condamnările cele mai dure se

adresează orgoliului, nedreptăţilor (mâinile care varsă sânge nevinovat), mărturiilor false, minciunii, trădării, lenei.

Printre altele, se atribuie lui Solomon paternitatea „Eclesiasticului" (Qoheleth). Se spune azi că autorul este posterior lui Solomon. Referinţa la Solomon era un procedeu literar în uz la acea vreme. Autorul îl pune în scenă pe Solomon, iniţiatorul scrierilor înţelepciunii şi, în această circumstanţă, face dovada inteligenţei pe care Solomon, în anumite privinţe, nu ar fi refuzat să şi-o asume, prin cele afirmate în această operă.

Astfel se prezintă şi de Trei Ori Preaputernicul Maestru. Menţionăm că, în legenda gradului, el cumulează funcţia de rege şi cea de sacerdot, puterea şi autoritatea. Dar, pe de altă parte, el nu se erijează în a fi profetul unei ideologii ferme păstrând o ortodoxie dogmatică. El este deschis, aşa cum este şi învaţă să fie, fiecare posesor al acestei bijuterii stranii: cheia de fildeş.

Acesta este omul.

ADONIRAM
INTENDENTUL CLĂDIRILOR

În I Regi, V, 27 şi 28, Adoniram este prezentat:

„Solomon a alcătuit un convoi în Israel şi convoiul era alcătuit din treizeci de mii de oameni. El i-a trimis în Liban: zece mii pe lună pentru înlocuire; ei stăteau o lună în Liban apoi două luni acasă. Adoniram a fost pus în fruntea convoiului".

În I „Regi" XII, 18:

El a fost omorât cu pietre de israelieni. A murit

pentru că Roboam, fiul lui Solomon, l-a trimis să-i supravegheze. (Ei s-au revoltat pentru că Roboam le-a spus: Tata a făcut jugul vostru greu şi eu îl voi îngreuna şi mai tare.)

În sfârşit, el este menţionat în II Samuel XX, 24, ca şi conducător al convoiului.

Ortografia se schimbă: Adoniram, Hadoram, Adoram. Aceeaşi schimbare o găsim, între Regii şi Cronici, la ortografia lui Hiram. Aceste schimbări se datorează numărului de copişti şi evoluţiei limbii (Biblia este o antologie de texte care se întinde pe mii de ani), dar este vorba de aceeaşi persoană.

Solomon fiind în viaţă, el era conducătorul convoielor. Anumiţi comentatori ai Masoneriei îl confundă cu Hiram. În legenda Maestrului Secret, el conduce grupul de leviţi care păzesc corpul neînsufleţit al lui Hiram (care este asimilat, cum s-a văzut, cu Chivotul Legii). Moartea arhitectului dă funcţiei sale o dimensiune sacerdotală.

Nu traducem Adoniram prin Maestrul Hiram. Adon se poate traduce prin Maestru, dar m-am nu este Hiram. Acest H (KH) gutural, care caracterizează numele Hiram este foarte important. Construit pe o dublă guturală, durul Kh şi dulcele R, Hiram este un nume care se apropie, din punct de vedere etimologic de Horus, Khrisna, Christ.

LAURUL ŞI MĂSLINUL

Un frumos efeb urmărea o nimfă, ca să scape, aceasta s-a transformat într-un laur. Aceasta este povestea lui Apollon şi Daphne, una din temele favorite ale artei occidentale.

Emblema lui Apollon, laurul, simbolizează victoria în competiţiile literare şi în războaie. El împodobea fruntea

generalilor romani, apoi ale împăraţilor.

Aceste asociaţii vin de la faptul că, la fel ca toate plantele care rămân verzi iarna, laurul este legat de simbolismul imortalităţii. Acest simbolism al nemuririi este în mod egal recunoscut şi în China: luna conţine un laur şi immortel.

Arborele apolonian mai este asociat cu înţelepciunea şi cu eroismul. În Grecia, înainte de a face o profeţie, Pythia şi ghicitoarele mestecau sau ardeau laur, care, fiind consacrat lui Apollon, poseda calităţi divinatorii. Cei care au obţinut de la Pythia un răspuns favorabil se întorceau la ea cu o coroană de laur pe cap.

Măslinul este consacrat Athenei. Măslinii creşteau din belşug pe câmpia din Eleusis. Ei erau protejaţi şi cine le făcea rău era adus în faţa justiţiei. Ei sunt divinizaţi în imnul homeric dedicat zeiţei Demetra, care care i-a introdus în mod sigur în iniţierile eleusine.

În tradiţia iudeo-creştină, măslinul este simbolul păcii. Este o ramură de măslin cea pe care o poartă în cioc porumbelul lui Noe, la sfârşitul potopului. Crucea lui Christos, după cum consemnează unele legende, a fost făcută din lemn de măslin şi cedru. Este, fără îndoială, în limbajul Evului Mediu, simbolul aurului şi iubirii.

„Dacă pot vedea la poarta ta un măslin aurit, pe dată te voi numi Templul lui Dumnezeu” a scris Angelus Silesius, inspirat de descrierea templului lui Solomon.

Măslinul este un arbore foarte răspândit pe ţărmurile mediteraneene. Culegerea măslinelor şi fabricarea uleiului vin din cea mai profundă Antichitate. Simbolismul măslinului este bogat şi este asociat cu experienţele străvechi.

El este „Arborele binecuvântat”, „Arborele central”, axa lumii, în tradiţia islamică. El este asociat cu lumina pentru că uleiul de măsline alimentează lămpile.

Ne putem pune întrebări despre apropierea celor două simboluri: laurul şi măslinul. Un asemenea interogatoriu se poate îndrepta în două direcţii: adăugând simbolismul fiecărui element, aceasta pentru a oferi suma conţinutului lor simbolic. Bineînţeles că această apropiere simbolică este destinată să constituie „un cuplu simbolic” având o viaţă proprie, hrănit, bineînţeles, de simbolismul fiecărui element arătat mai sus, în mod sigur din cauza comparaţiei, alegerii, trierii, elaborării.

Remarcam înainte de a merge mai departe, că măslinul, ca şi laurul, este asociat victoriei: este vorba de o particularitate comună a simbolurilor respective. La greci, coroana de măslin era atribuită învingătorilor de la Jocurile Olimpice.

Dacă cele două plante au fost apropiate pentru a simboliza ceea ce contează, este pentru că ele au ceva în comun, deci Maestrul Secret trebuie să mediteze la ideea recompensei care urmează unui efort.

Fără a exclude această sugestie, apropierea dintre laur şi măslin, ne sugerează în mod egal apropierea Apollon-Athena.

Studierea cuplului Apollon-Athena ne permite să pătrundem „începutul „gândirii (arhitectura acestui început) şi furnizează căile care permit Maestrului Secret să înţeleagă relaţia „efort-recompensă”.

Aceasta este munca ce îi va da calificarea de Maestru experimentat, demn şi capabil să-şi îndeplinească misiunea: să raţioneze în camera de mijloc, să observe

Maeştrii şi să-i orienteze.

*

* * *

Este ciudat, la prima vedere, să constatăm că faptele eroice ale lui Apollon nu ilustrează virtuţile care se numesc „apoloniene”: serenitatea, respectul pentru lege şi ordine, armonia divină. Este straniu să apropii acele constante ale personalităţii lui Solomon, care, apolonian prin credinţa sa în lumina divină şi ideea de bine veşnic şi trancedental, este umbrită de pesimism dezamăgitor, puţin cinic. Omorându-l pe Python, balaurul din Delphi, Apollon a masacrat cu lovituri de săgeţi, pe cele şapte fiice ale Niobei pentru că aceasta ar fi umilit-o pe mama lui Apollon, titana Leto, lăudându-se cu numărul mare al progeniturilor sale. Apollon a ucis-o, de asemenea, pe iubita sa Ceranis, care l-a înşelat cu un muritor. El l-a omorât, de asemenea, din greşeală, pe cel mai bun prieten al său, Hyakinthos.

Este deci, un zeu mai degrabă agresiv. După instalarea lui la Delphi, el zbura, cu o trăsură trasă de lebede, până în ţara Hyperboreei unde a rămas un an întreg. În acest timp, pentru că populaţia din Delphi nu înceta să-l invoce prin cântece şi dansuri, zeul a revenit. De atunci, el petrecea lunile de iarnă în Hyperboreea şi se întorcea la începutul primăverii. În timpul absenţei sale Dyonisos domnea în Dephi. Apollon şi Dyonisos, alternanţă fundamentală. Ei sunt extremităţile tuturor personalităţilor: calmul şi seninătatea, de o parte, exaltarea excesivă şi necontrolată, pe de altă parte.

Hyperboreea aparţine geografiei mitice a Greciei. Este ţara în care nu există nici boli, nici bătrâneţe nici muncă, nici lupte. Hyperboreeni (cf. lui Pindar) îşi

petreceau timpul cântând din flaut şi la liră. Este locul paradiziac.

S-a scris că, atunci când era abia născut, lui Apollon: i s-a dat lira şi arcul curb: „voi anunţa oamenii voinţa de neclintit a lui Zeus” (imn homeric). În Eumenidele a lui Eschil, el asigură Furiile că „niciodată oracolul nu ar fi prezis despre bărbaţi, despre femei sau despre oraş, dacă nu i-ar fi ordonat Zeus”. Această veneraţie pentru Zeus trădează aspectul legal al religiei. Platon l-a numit „exeget naţional” (Republica IV, 427): el interpreta pentru oameni deciziile lui Zeus.

Dar Apollon trebuie să repare omuciderea şi deiciderea. După omorârea lui Python, el a trebuit să fie purificat. El a devenit zeul care îndepărteză răul şi purificator prin excelenţă (katharsis). Toate omorurile produc o pată malefică, duhoare, calamităţi redutabile care ameninţă colectivitatea şi care este o forţă a naturii aproape fizică.

Prezenţa unui Apollon delphian purificator, reprezentat de laur, în acel loc unde a fost găsit arhitectul asasinat, nu poate fi o întâmplare.

„Locul” lui Apollon, Delphi, este legat de Delphi = matrice. Acel loc venerat este acela unde se manifestă, din timpuri străvechi, sacralitatea şi puterile Pământului Mamă. Apolo dădea acolo sfaturi, prin intermediul Pythiei. Cei sfătuiţi ofereau o capră, în mod obligatoriu, dincolo de alte daruri. Pythia, mesteca foi de laur şi „zeul intra în ea”. Ea răspundea la întrebări trăgând frunze albe sau negre.

În cazurile mai grave, Pythia, inspirată de Apollon, făcea profeţii în cripta Templului. Viziunile emise de Apollon, incitau inteligenţa şi predispuneau la meditaţii; ele conduceau la înţelepciune. Ori, înţelepciunea este

întotdeauna o exaltare a spiritului. Această exaltare este provocată de ritualuri şi mai ales, de muzică. Atributul esenţial al lui Apollon este lira. Cântând cu ea, el vrăjea zeii, animalele sălbatice şi chiar şi pietrele. (Euripide). Al doilea atribut este arcul: el semnifică stăpânirea distanţei, detaşarea de „Imediat”; calmul şi seninătatea care implică concentrarea necesară pentru a ţinti.

Heraclit se referea la atributele lui Apollon atunci când scria: „Armonia este rezultatul unirii între contrarii, cum este cea dintre liră şi arc”.

În Apollon, contrariile sunt asumate şi integrate într-o formă nouă. Reconcilierea cu Dyonisos face parte din procesul de integrare pe care l-a vestit prin purificările de după moartea lui Python. De fapt, procesul de purificare este „a reuni ce este despărţit” pentru că este vorba de o acţiune perfect simetrică care constă în a separa ceea ce este unit.

Lecţia apolloniană este exprimată de celebra formulă de pe Templul din Delphi „Cunoaşte-te pe tine însuţi”. Seninătatea apolloniană este emblema perfecţiunii spirituale.

*

* * *

Numele de Athena nu poate fi explicat prin intermediul culturii greceşti. Originile sale sunt myceniene. Tradiţia face din ea o zeiţă războinică, care a ieşit complet înarmată din capul lui Zeus. Din această cauză, cum se constată din Iliada, Athena este duşmanul implacabil al lui Ares, zeul luptătorilor. În celebra bătălie a zeilor din cântul 21 al Iliadei, ea îl nimiceşte pe Ares.

Athena este o „zeiţă bărbat”: Aceasta din cauză că războiul este o activitate masculină la care ea participă. Eschil (Eumenidele): o face să afirme: „În toate lucrurile corpul meu se înclină spre partea masculină, cu excepţia căsătoriei”. Imnul homeric dedicat Afroditei precizează că zeiţă dragostei nu avea nicio putere asupra Athenei. Homer şi Hesiod o denumea pe Palas, „copila” şi, la Atena ea era „fecioara” (Parthenos). Dar ea nu ocolea bărbaţii, în mod opus unei alte zeiţe fecioră, Artemis. Ea s-a aliat, cu prietenie, cu Ulise pe care l-a protejat, pentru că îl admira.

Amestecul de inteligenţă şi practică este atributul ei caracteristic. Ea este politehnicianul, instructoarea artizanilor. Ea este cea care i-a învăţat pe fierari să facă plugul cu brăzdar rotativ, olarii o invocau: „Vino la noi, Athena, şi ţine mâna ta deasupra cuptorului nostru”. Ea patrona meseriile feminine, torsul şi ţesutul. Ea îmblânzea caii şi a inventat zăbala ecvestră. Ea arăta cum se construieşte un vapor şi îl ajuta pe cârmaci. Athena a revelat caracterul „sacru” (sau originea divină) a meseriilor care implicau inteligenţa, îndemânare, stăpânire de sine. Din această cauză, mitologia fiind un lucru viu, ea va deveni, în epoca filosofilor (Heraclit, Platon, Aristotel, etc.) simbolul ştiinţei şi inteligenţei. Cu acest atribut, ea poseda o parte din atributele lui PTAH.

*

* * *

Laurul şi măslinul sunt amândoi „recompense”. Se făceau coroane din ei pentru a împodobi fruntea câştigătorilor. În Grecia, se recompensau câştigătorii Jocurilor Olimpice cu o coroană de măslin. La Roma, o coroană de laur era pusă pe fruntea generalilor învingători, în semn de admiraţie. Maestrul Secret, „remarcabil „printre maeştrii, va găsi el, în pădurea

simbolurilor în care a fost aruncat, „reţetele” care îi vor permite să-şi ducă la bun sfârşit misiunea?

Pentru acest lucru, el trebuie să creeze o coerenţă care să reunească semnele despărţite ce i s-au oferit vederii şi reflexiei sale, observând apropierile, folosindu-se de aceste observaţii pentru a alimenta o gândire axată în mod esenţial pe efort. Totul îl ivită la aceasta, ZIZA, caracterul sacerdotal al demersului său.

Dar, reflectând pe această temă eşti condus imediat, fără ocol, la problema esenţială a libertăţii. A reflecta asupra recompensei, înseamnă a reflecta la ideea de merit şi de consecvenţă, a pune problema determinismului.

Determinism? Liber arbitru? Prăjitura cu cremă pe care Maestrul Secret o va mânca până la saturaţie fără să găsească răspunsul. Cu toate acestea, el va fi câştigat: el va descoperi virtuţile contradictoriului, le va percepe ca şi cochetării ale coerenţei, o subtilitate a armoniei.

Să vedem, în fapt cum a dăinuit această problemă.

Istoria ne spune că babilonienii credeau cu fermitate că destinul lor era fixat la naştere de influenţa astrelor. Cu toate acestea, şi aceasta este paradoxal şi contradictoriu, ei nu erau fatalişti. Dimpotrivă, ei se arătau inventivi şi plini de iniţiativă, cu aspecte evidente de originalitate. Rolul jucat în tragediile greceşti de Destin, din interiorul căruia nu se poate scăpa, nu împiedică bătăliile şi conflictele să fie la aceeaşi înălţime ca cele din dramele moderne. Stoicii, determinişti, trebuie să urmeze dorinţa datoriei şi să ducă o viaţă morală. Epicurieni, partizanii liberului arbitru, menţin acelaşi ideal. În istoria creştinismului putem cita nume pentru fiecare parte: Sfântul Paul, Sfântul Augustin, Luther şi Calvin credeau în predestinare. A acţiona, ar fi însemnat, pentru ei, să se abată de la ideea de omniscienţă şi omnipotenţă a lui Dumnezeu. Au fost ei mai puţin activi în a acţiona, decât

Thomas d'Aquino şi toţi ceilalţi teologi care profesau liberul arbitru?

Spinoza, Leibnitz, Hume, John Stuart Mill, determinişti convinşi, au fost ei meniţi unei vieţi mai restrânse, au fost mai puţin dinamici ca alţii?

Este ciudat. Iată o întrebare al cărei răspuns conţine subiectele cele mai importante şi cele mai vitale, care, cum s-ar putea presupune, ar afecta profund omul în totalitatea sa, şi, în acelaşi timp, noi nu putem sesiza o diferenţă în viaţa sau conduita celui care adoptă un răspuns sau altul.

Kant propunea o soluţie acestei mari dileme spunând că raţiunea pură ar putea conduce la o credinţă într-un determinism complet, chiar dacă raţiunea practică ar putea conduce la o credinţă care să convieţuiască cu liberul arbitru. Aceste două forme de raţiune ar putea fi comparate cu ceea ce noi numim intelect şi sentiment şi, se ştie că cele două joacă un rol de netăgăduit în alegerea credinţelor noastre.

Aceste două forme de adevăr pot fi reconciliate prin intermediul unei reflexii introspective, hrănită, stimulată şi orientată prin apropierea simbolurilor.

Trebuie, pentru a scoate beneficii din aceasta, să nu le considerăm ca pe nişte recipiente pline cu adevăruri „deja spuse", ci ca pe nişte apeluri la arhetipuri fundamentale a unei mitologii în continuă schimbare şi mişcare.

STEAUA ÎNFLĂCĂRATĂ ESTE DE AUR

În tabloul Maestrului Secret, steaua înflăcărată este de aur. Ea este asociată luminii şi indică finalitatea operei,

în sens alchimic al termenului Pantaâpha. Sensul stelei este cunoscut de Maestrul Secret. Acest simbol a fost a aprofundat din perspectiva companionului. El cunoaşte construcţia cu ajutorul echerului şi compasului. Dar în „Sfânta Sfintelor" se revelează un nou strat al stelei: relaţia sa cu eneada; plecând de la patru cifre: 1, 2, 3, 4. Cifra 5 este următoarea celor patru cifre şi această construcţie foarte simplă permite începerea studiului proprietăţilor particulare ale eneadelor şi a eneadelor eneadelor care corespund numărului 81.

Aurul evocă soarele şi este în relaţie cu Apollon, în tradiţia greacă.

Dacă Zain, în conformitate cu Gemantria poligoanelor, corespunde eneagonului, ca al şaptelea poligon regular înscris în cerc, Steaua înflăcărată, pentagonul, al treilea poligon după triunghi şi pătrat, corespunde celei de a treilea litere a alfabetului ebraic: Guimel.

Ori, dacă hieroglifa originală al literei Zain este săgeata, suliţa, sexul masculin, cea a lui Guimel este cămila. Cămila era corabia deşertului, singurul şi unicul mijloc de transport, care, pe de altă parte, permitea traversarea deşertului (cămila este rezistentă şi înmagazinează apa în interiorul ei). Ea simbolizează călătoria şi mijlocul de a ajunge la destinaţie. Ea ne transmite un mesaj minunat de la Abraham.

Abraham era fiul unui comerciant bogat din Ur. El a trebuit să continue drumul tatălui său şi să reia comerţul cu idoli. Deci, cu toate că drumul lui era stabilit, el a auzit în interiorul său o voce care-i spunea: „Toate acestea nu duc nicăieri. Există altceva. Du-te şi caută". El a distrus idolii, şi-a pus toată lumea în cap şi a fost acuzat, ca toţi contestatarii din toate timpurile, că „a răsturnat oala cu

supă”.

Istoria lui Abraham ne vorbeşte despre necesitatea unui nivel de conştiinţă superior. „Idolii” reprezintă prejudecăţile, toate acele mici, mizerabile, îngrăditoare certitudini, care îngrădesc sufletul cu ceea ce ignoră introspecţia şi simbolismul, şi care lor le inspiră judecăţi tranşante asupra a tot. Abraham a schimbat drumul şi, urcat pe o „Gamel” (cămilă), el a plecat în deşert.

Manifestarea unui nivel de conştiinţă anunţă un nou început.

Acela este sensul, la acel nivel al pentagonului, al literei G pe care acesta nu o mai conţine.

DE LA ECHER LA COMPAS

QUATERNARUL PITAGOREIC

După cum am văzut deja mai înainte, simbolismul Maestrului Secret se referă la numerele pitagoreice. De asemenea, este normal să concluzionăm prezentând ideea conducătoare a gândirii pitagoreice.

Contrar lui Platon, a cărui gândire este trinitară, la Pythagora, quaternarul (pătratul) (Tetraktys) este cel care susţine viziunea sa asupra lucrurilor. El a spus despre Tetraktys „că este rădăcina naturii eterne”. Se găseşte, de asemenea, în studiile pitagoreice, ideea că sufletul nu este un triunghi, ci un pătrat. Originea acestei idei se găseşte, nu se ştie de unde, în umbra preistoriei spiritului elenic. Quaternitatea (noţiunea de pătrat?!) este, de fapt, un arhetip pentru a defini universalul. Este condiţia logică a „judecăţii totalităţii”. Pentru a stabili o asemenea judecată, trebuie să se ţină cont de aspectul quadruplu. De exemplu,

pentru a defini orizontul, se denumesc punctele cardinale. Aceasta pentru că avem patru elemente, patru calităţi primordiale, patru culori, patru căi de dezvoltare spirituală în budism, patru caste în India, etc. este, de asemenea, pentru că există patru aspecte psihologice de orientare psihică deasupra cărora nu mai este nimic fundamental de exprimat.

Ele sunt date pentru a ne orienta:

1. a constata, a vedea
2. a defini ceea ce s-a văzut (a numi)
3. a judeca (dacă aceasta ne convine sau nu)
4. a şti de unde vine şi unde se duce

Se găseşte, la Schopenhauer, dovada că principiul raţiunii suficiente are o rădăcină quadruplă. Şi toate acestea pentru că acest quadruplu aspect reprezintă minimul necesar pentru ca o judecată să fie completă. Totalitatea ideală este rotundul, cercul, dar diviziunea sa naturală minimală este „patru”.

Ideea unei quaternităţi a principiului divin a fost combătută cu o violenţă extremă de les Peres (preoţi?!) mai ales din cauză că ar fi trebuit să adauge la „esenţa” lui Dumnezeu şi pe al patrulea celor trei existenţi. Această rezistenţă la quaternitate este ciudată pentru că simbolul fundamental al creştinismului, CRUCEA, este în mod indubitabil, o quaternitate.

A patra coloană (invizibilă) este sugerată de dispunerea ternară în trei colţuri are unui careu. După Timee, a patra semnifică „realizare” şi ca urmare trecerea la o stare esenţialmente diferită de materialitatea lumii. Pentru că materialitatea reprezintă ceea ce este opus spiritului. Acesta este sensul în care „trecerea de la echer la compas” se clarifică.

În scena Cabiriilor, Faust reia această problemă:

Noi am fost (emmene) creaţi trei
Al patrulea nu a vrut să vină
El a spus că era el însuşi
Care se gândea pentru ei toţi.

Cabirii sunt forţe formatoare secrete, spiriduşi care lucrează sub pământ, adică sub pragul de conştiinţă, pentru a ne procura nouă „inspiraţii" fericite.

Când Goethe a spus că a patra coloană este cel care gândeşte pentru toţi ceilalţi, este posibil ca el să facă aluzie la propria persoană.

e

Dacă reluăm seria numerelor quatrangulare constatăm că 81 (9 x9) este al nouălea număr al acestei serii (1, 4, 9, 16, 25, 26, 49, 64, 81), deci el nu corespunde nici unui număr triangular

e

Trecerea de la echer la compas face să apară a patra coloană.